

РЕШЕНИЕ

№ 3685

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57
състав, в публично заседание на 21.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11530** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/. Делото е образувано въз основа на жалба на Х. - АД“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция:[жк][жилищен адрес] и електронен адрес: [електронна поща], чрез Х. О. Х., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018 г., издаден от Е. М. С. - орган, възложил ревизията, и Роза Т. З. - ръководител на ревизията в частта в която РА е оставен в сила с Решение № 1397/13.09.2018г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, погрешно посочен в жалбата като Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ като Ревизионният акт №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г. в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.08.2017г., м. 09.2017 г., м.10.2017г. е потвърден и това е спорния период, Съображения по допустимостта на оспорването:Обжалваното решение е било съобщено по електронен път на жалбоподателя на 18.09.2018г., а жалбата е подадена на 03.10.2018г. с което е спазен срока за оспорване по чл.156 ал.1 от ДОПК. Подадена е от лице с правен интерес от оспорване и пред компетентния административен съд, като същата се явява частично ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

В жалбата и в депозираните от адв. Околкси писмени бележки се излагат доводи за нарушение на административно производствените правила по чл. 155 ДОПК и

противоречие с материалния закон при съставянето на РА, с който за данъчните периоди от м. 08.2017 г. до м. 11.2017г. са установените допълнително задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 14 824,50 лв., ведно със съответните лихви в размер на 920,89 лв.Излага общи съображения. Не представя нови доказателства. В заключение прави искане за отмяна на оспорения акт и признаване на претендираното право на приспадане на данъчен кредит.В частта в която се оспорва РА за резултат по ЗДДС за периода м.11.2017г., който с оспорване на обжалваното решение е определен размер на 3105,00лв.вместо първоначално определения 2705лв. жалбата е недопустима. Това е така, защото в изпълнение на Разпореждане на съда, жалбоподателят изрично е уточнил, че обжалва РА само в частта, в която е потвърден /л.103 от делото/. Следователно относно доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК] на рекламни материали, съдът не дължи произнасяне, защото в тази част не е сезиран с жалба, доколкото по отношение на тези доставки Директор на Дирекция ОДОП е възприел част от релевираните възражения и РА е изменен.

Ответната страна – директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика ” при ЦУ на НАП [населено място] чрез юрисконсулт Б. А. оспорва жалбата като неоснователна и иска да бъде отхвърлена, като претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител.

Във връзка със служебната проверка за извършени съществени нарушения на административно-производствените правила: Производството е започнало със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221917009207-020- 001/22.12.2017г., връчена на 08.01.2018 г. по електронен път, издадена от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед №РД-01-369 от 30.03.2016г. на Директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периодите от м. 08.2017г. до м. 11.2017г. С оспорвания акт за данъчните периода от м. 08.2017г. до м. 11.2017г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 14 824,50 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] и са начислени лихви за забава в общ размер на 920,89 лв.С решение № 1397/13.09.2018г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, погрешно посочен в жалбата като Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ като Ревизионният акт №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г. в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.08.2017г., м. 09.2017 г., м.10.2017г. е потвърден и това е спорния период,

От данните по делото е видно, че ревизионният акт е издаден в законоустановения срок. При служебната проверка, съдът не установи съществени нарушения на административно-производствените правила, няма и наведени такива оплаквания от жалбоподателя.

От фактическа страна съдът намира за установено следното:

Ревизията приключва с РА №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Роза Т. З., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на 28.06.2018 г. по електронен път. С оспорвания акт за данъчните периоди от м. 08.2017 г. до м. 11.2017 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 14 824,50 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] и са начислени лихви за забава в общ размер на 920,89 лв. По отношение на издадените фактури за доставка на материали - алуминиеви профили 0 16, 0 40, 0 50 и т.н., от [фирма], ЕИК[ЕИК] ревизиращите са констатирани, че няма посочени количества на стоките по видове сечения на профилите - вписано е „1 бр.“, тоест липсва информация за закупените материали по видове и количества. Ревизиращите са констатирани, че счетоводна отчетност за движението на стоково-материалните запаси липсва, тъй като жалбоподателят изцяло изписва като текущ разход закупените материали. За извършените касови плащания по доставките към фактурите са приложени фискални бонове, издадени от ЕКАФП с индивидуален номер на фискалната памет 36504812, регистриран за търговски обект - „офис“, находящ се на адрес [населено място],[жк],[жилищен адрес]. При извършена проверка на дневните /З/ отчети за периода на издаване и плащане на фактурите е констатирано, че за 9 от фактурите-№[ЕГН]/16.11.2017

г.,№[ЕГН]/10.10.2017г.,№[ЕГН]/05.10.2017г.,№[ЕГН]/27.09.2017г.,№[ЕГН]/21.09.2017г.,№[ЕГН]/14.09.2017г.,№[ЕГН]/22.08.2017г.,№[ЕГН]/25.08.2017г.,№[ЕГН]/28.08.2017г., издадените фискални бонове не са отразени във фискалната памет на касовия апарат. В хода на ревизионното производство нито от сочения като доставчик, нито от жалбоподателя са представени доказателства за транспортиране на стоките - различни видове метални и алуминиеви профили до обектите на жалбоподателя. Липсват данни за закупени, съхранявани и транспортирани стоки от [фирма]. Няма информация за лицата, които се твърди, че са изпълнили фактурирания обем строително-монтажни работи по представените приемо-предавателни протоколи. В съдебна фаза е назначена Съдебно-техническа експертиза, съгласно заключението на която „за извършването на монтажа на парапетите на външните страни по балконите в описаните жилищни сгради са били назначени двама специалисти, като в монтажа на парапетите през цялото време е участвал лично управителя Х. Х., като е бил ангажиран и неговия баща, също като специалист и още един специалист - монтажник, и монтажа на парапетите видимо е много добър и същите са в много добър външен вид и състояние, в момента и са в експлоатация. Също така при монтирането на парапетите частично са поканвани и участвали и майстори, представители на [фирма], но вещото лице не е бил допуснат за оглед до сградата от жалбоподателя, т.е. оглед е извършен от вън, без да влиза в сградата. От правна страна съдът намира следното: Предвид съдебната практика на ВАС и СЕС, установеното осчетоводяване и плащане по банков път на стойността на фактурите не е достатъчно за установяване извършването на посочените в тях услуги. Основните критерии за действителност на доставките на услуги, според практиката на Върховния административен съд /решение №7100 от 14.06.2016г. по адм.дело №6769 от 2015г., решение №8000/30.06.2016г. по адм.дело №3849 от 2016г., решение №1728 от 17.02.2016г. по адм.дело №6526 от 2016г./ и на Съда на Европейския съюз в цитираните по-долу негови решения са: фактурата да е пълна, т.е. съдържанието на фактурата да е съобразено с изискванията на чл.226 от

Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност; посоченият предмет на доставките по фактурата да позволява да се определи вида на съответните услуги; да е конкретизиран начина на формиране на договорната цена; да са посочени количествените характеристики и обема на услугата, отработените часове; да е доказан начина на доставяне на услугата; да е използвана за дейността на ревизираното лице; да е доказано настъпването на резултат от фактурираната услуга - доказателства свързани с приемане на резултата от свършената работа; техническа, материална и кадрова обезпеченост на доставчиците; аналитична отчетност за направени разходи – отразяване в счетоводната документация на доставчиците, т.е. отчетени разходи в счетоводството на доставчиците за изпълнение на услугите, които да се съпоставят със стойността на процесните фактури. Съдържанието на фактурите, по които жалбоподателят претендира приспадане на данъчен кредит, трябва да отговаря на изискването на чл.226 т. 6 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и на разпоредбата на чл.114 ал. 1 т. 9 ЗДДС - в описанието на услугата да се съдържа релевантната информация, необходима за индивидуализирането на престацията, защото неустановената престация не може да бъде предмет на данъчен кредит. Непълнотата на фактурите възпрепятства установяване съответствието им на действително извършена сделка, възможността за доказване реалността на доставките, респективно установяване настъпването на данъчното събитие и е самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит по тези фактури. Издадените фактури, описани по – горе по спорните доставки не дава точна представа за количеството, естеството и степента на доставената услуга – на дейностите, което е в нарушение на чл.226 т.6 от Директива 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Не става ясно какви по вид дейности са фактурирани и какво количество, отделно от това при изготвяне на Съдебно –техническа експертиза е посочено, че самия монтаж се твърди че е извършен от управителят на дружеството, а при реална липса на оглед Експертизата на място не е могла да даде отговор на въпроса относно естеството и количеството материали по спорните доставки. Съображения по приложението на материалния закон: В практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/ е трайно възприето разбирането, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци - Решение от 13 декември 1989г., G. Н. С-342/87, Решение от 19 септември 2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. В. и М. S. срещу F. Е. С - 454/98, решение по дело C-152/02 на СЕО и т. 49 от решението по дело C-285/09 на СЕС, т.44 от решение по съединени дела №C-80/11 и C-142/11. Следователно, наличието на реална доставка е част от материално-правните изисквания за признаване право на данъчен кредит, както съобразно цитираните норми на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство. За да се установи, че на основание доставката на услуги е налице право на приспадане, е необходимо да се провери, дали доставките са реално осъществени и дали са използвани от лицето за извършването на облагаеми доставки /т.31 от решение на СЕС по дело C-285/11/. Наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71 т. 1 от ЗДДС, трябва да се установи реалното извършване на услугите по облагаемата доставка – аргумент от чл.6 ал.1 и чл.9 ал.1 от ЗДДС. Решенията по дела C-642/12 и C-643/12 обосновават тезата, че не е изключена възможността компетентната администрация да провери

дали фактурираните доставки са действително извършени и с оглед на това да установи данъчно задължение, т.е. да обследва налице ли е реално изпълнение на фактурираните услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС. Нормата на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО изрично сочи, че притежаването на фактура, съставена в съответствие с чл. 220 - 236, е условие за упражняване на правото на приспадане, което е изрично подчертано от СЕС и в решението по дело C-271/2012г. В това решение Съдът на ЕС изрично е посочил, че правото на приспадане може да се откаже на данъчнозадължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение на последните, след приемането на решението за отказ, е предоставена информация с цел доказване на действителното им извършване, естеството и стойността им. Въз основа анализ на т. 27 – 36 от това решение на СЕС, се обосновава аргументът, че изначалната непълнота на фактурата, (чиито параметри в настоящия случай са изчерпателно посочени в Директивата и ЗДДС), пречатства приспадането на ДДС (в този смисъл е прието в т. 43 от решение по дело C-368/09). Действително, от практиката на СЕС следва, че национална практика (мярка), която основно подчинява признаването на определено данъчно предимство на спазването на формални задължения (каквото е изискването за фактуриране с определени параметри), без да вземе предвид материално-правните изисквания, надхвърля необходимото за правилното събиране на данъка, освен когато нарушаването на формалните изисквания възпрепятства предоставянето на сигурно (решително) доказателство за изпълнението на материално-правните изисквания - аргумент от решение на СЕС по дело C-273/11. Цитираната съдебна практика сочи, че не е достатъчно само издаването на фактури. Фактурите не обективират реално извършени доставки, а само съвпадане на волеизявленията на страните, че са съгласни да постигнат като резултат договореното между тях по една доставка. Затова и нееднократно в свои решения ВАС е имал повод да застъпи схващането, че е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това е причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, то при доставката, по смисъла, вложен от законодателя в чл. 6 ал.1 и чл. 9 ал.1 ЗДДС не е достатъчно само съгласието на страните, а и нейното реално осъществяване –извършването на услугата /в разглеждания случай/.

От горното следва, че данъчно задълженото лице носи доказателствената тежест да установи, че е получател по действително осъществени доставки на услуги по реда на чл.154 ал. 1 във вр. с чл.193 ГПК и § 2 ДР ДОПК. Същата е разпределена с Разпореждане на съда от 11.02.2019г./л.95 от делото /.Във връзка с констатираните обстоятелства за липса на доставки по смисъла на чл.9 ал.1 от ЗДДС, респективно облагаеми доставки по смисъла на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и липса на данъчно събитие по чл. 25, от с.з., на основание чл. 70, ал. 5 във връзка с чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, ревизиращият орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит по процесните доставчици.Съгласно чл.68, ал.1, от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка,

която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1./ получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; 2./ извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; 3./ осъществен от него внос; 4./ изискуемия от него данък като платец по гл. VIII. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащия на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС. В този момент възниква и задължението на доставчика да начисли ДДС. Разпоредбата на чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи, описани в чл.25, ал.3 ЗДДС. Извършването на доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на право на данъчен кредит. Съгласно цитираната разпоредба, доставката на стока/услуга се определя, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката/услугата. Нормата на чл. 68 ал. 2 от ЗДДС обвързва възникването на правото на данъчен кредит от настъпването на данъчно събитие. Настъпването на данъчно събитие по всяка от обсъдените фактури не е доказано нито в хода на ревизията, нито в съдебното производство. Нещо повече по Съдебно – техническата експертиза дори е посочен, че жалбоподателят е извършил с личен труд монтажа, а експертът не може да каже какво е количеството и качеството на доставените тръби, защото липсват документи в тази насока, в това число транспортни и не е бил допуснат на обекта. Съдът също намира, че аргументите на жалбоподателя са бланкетни и общи и не преодоляват констатираната непълнота и документална необоснованост. Липсата на един от най-важните реквизити от съдържанието на фактурите, посочен в чл.226 т. 6 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и на разпоредбата на чл.114 ал. 1 т. 9 ЗДДС – количество, естество и степен на доставените услуги, т.е. в описанието на услугата да се съдържа релевантната информация, необходима за индивидуализирането на престацията, ги прави негодни документи за признаване право на приспадане на данъчен кредит, както правилно са преценили и ревизиращите органи. Реалността на извършените услуги се установява с удостоверяване на надеждно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика. Това произтича от правилото, че услугата се счита за извършена на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от нея, съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти. Приходът по ЗСч.

и СС 18 "Приходи" т.7.2 вр.т.5.1. „в” се признава, когато разходите направени по сделката, както и разходите за завършване на услугата, могат да бъдат надеждно измерени. Тези обстоятелства следва да бъдат установени със съответните доказателства при изпълнителя на услугата. При ревизията, както и към жалбата не са представени доказателства за отчетени разходи по изпълнението на услугите, които могат да бъдат съпоставени със стойността на фактурите, поради което не са изпълнени законовите предпоставки за наличие на данъчно събитие и доставка на услуга. Неотчитането на разходи свързани с вида и естеството на процесните доставки при двамата доставчиците беше потвърдено и от съдебно-счетоводната експертиза. Както по административното, така и в хода на съдебното обжалване, не са приложени доказателства, удостоверяващи реално извършени услуги, поради което процесните фактури, за които се претендира право на данъчен кредит не отразяват реално извършени доставки на услуги. От легалното определение на понятието „данъчен кредит“, визирано в чл.68 и сл. от ЗДДС следва, че реалното извършване на доставката - предмет на фактурата, е издигнато от закона като задължителна предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит за получателя по нея. Доколкото наличието на реална доставка на услуга по смисъла на чл.9, ал.1от ЗДДС е кумулативно за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на услуга е „неправомерно” по смисъла на чл.70 ал.5 от ЗДДС и е основание за непризнаване право на данъчен кредит. Осчетоводяването на фактурата и претендирането на право на приспадане на данъчен кредит по фактура, за която лицето знае, че е издадена в нарушение на закона /защото не е получило вписаните в нея услуги/, по същността си представлява участие в данъчна измама, което е основание за отказ на право на приспадане на данъчен кредит, съгласно трайната практика на СЕС по дела С-80/11 и С- 285/11.Правото на данъчен кредит предполага безспорно установяване на извършена облагаема доставка. С решения по дела С – 642/11 и С – 643/11 на СЕС е прието, че принципите на данъчен неутралитет, на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на данък върху добавената стойност, платен за получена доставка, по съображения, че липсва действително облагаема доставка, независимо, че в съставен от издателя на същата фактура ревизионен акт не е направена корекция на декларирания от последния данък върху добавената стойност. Направен е извод, че не е доказано закупуването, съхранението и наличието на стоката, предмет на доставка, при доставчика, както и

техническия и кадровия му потенциал за извършване на фактурираните услуги. Липсват доказателства за движение на стоки между доставчик и получател по спорните фактури. Предвид факта, че при извършена проверка в информационната база данни на НАП не са установени данни за регистрирани касови постъпления по издадените от [фирма] фактури, за недоказан е приет и фактът на извършено разплащане по тях. Доколкото не е установена реалност на доставките не следва да се обсъжда дали са налице другите условия за възникване на право на данъчен кредит. Мотивиран от горните съображения, съдът намира за **НЕОСНОВАТЕЛНА** жалбата на Х. - АД“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция:[жк][жилищен адрес] и електронен адрес: [електронна поща], чрез Х. О. Х., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г., издаден от Е. М. С. - орган, възложил ревизията, и Роза Т. З. - ръководител на ревизията в частта в която РА е оставен в сила с Решение № 1397/13.09.2018г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, погрешно посочен в жалбата като Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ като Ревизионният акт №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г. в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.08.2017г., м. 09.2017 г., м.10.2017г. е потвърден и това е спорния период.

Във връзка с изхода на делото, ответникът има право да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, за чийто размер съдът излага следните съображения: На основание чл.161 ал.1 изр.3 от ДОПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното възнаграждение за един адвокат, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Съгласно чл.161 от ДОПК на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част на жалбата, но по делото такива не са направени от него. С оглед изхода на делото, сторените от жалбоподателя такива си остават за негова сметка. Отделно от разноските, в изречение 3 на чл.161 ал.1 от ДОПК законодателят е казал, че на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат, т.е. от точното съдържание на разпоредбата е видно, че юрисконсултското възнаграждение не зависи от размера на материалния интерес по делото или по отхвърлената част от жалбата, а се присъжда в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Съдът е длъжен да се съобрази с решение /т.47 и т.51/ от 23 ноември 2017 година на Съда на

Европейския съюз по съединени дела С-427/16 и С-428/16 е прието, че Наредба № 1 за минималните размери на адвокатското възнаграждение е в противоречие с правото на Европейския съюз и по-специално не съответства на член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС и с Директива 77/249/Е. на Съвета от 22 март 1977 година. Задължителността на решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания и предимството им пред решенията на върховните съдилища на държавите-членки произтича от чл.267 и сл. от Договора за функциониране на Европейския съюз. Поради това, както и на основание чл.5 ал.4 от Конституцията на Република България, съдът намира за единствена приложима по отношение дължимото на администрацията юрисконсултско възнаграждение Наредбата за заплащане на правната помощ. Във връзка с това, на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ е било присъдено юрисконсултско възнаграждение в максималния размер от 200 лева по чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, поради високата фактическата и правна сложност на делото. Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК, както на основание чл.161 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. - АД“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция:[жк][жилищен адрес] и електронен адрес: [електронна поща], чрез Х. О. Х., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г., издаден от Е. М. С. - орган, възложил ревизията, и Роза Т. З. - ръководител на ревизията в частта в която РА е оставен в сила с Решение № 1397/13.09.2018г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, погрешно посочен в жалбата като Директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ като Ревизионният акт №Р-22221917009207-091-001/26.06.2018г. в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за отделните данъчни периоди м.08.2017г., м. 09.2017 г., м.10.2017г. е потвърден

ОСЪЖДА „Х. - АД“ Е., ЕИК 204694944 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението може да се оспори пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването му.Преписи.

СЪДИЯ :